

Sygn. akt II AKz 505/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.A. Robert Kirejew

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie **K. W.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońców podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 6 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II Kp 489/15

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Częstochowie uwzględniając w całości wniosek Prokuratora Rejonowego w Częstochowie przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego Częstochowie z dnia 12 maja 2015 roku sygn. akt XVI Kp 290/15 wobec podejrzanego K. W. s. D. i K. na dalszy okres 3 miesięcy, to jest do dnia 7 listopada 2015 roku, godz. 23.30.

Zażalenie na wyżej opisane postanowienie złożył obrońca podejrzanego adw. K. P., który zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia,
a to:

art. 249 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy podejrzany nie przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów, art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. polegającą na wadliwym jego zastosowaniu, art. 258 § 2 k.p.k., art. 259 § 1 k.p.k. polegającą na ich niezastosowaniu w sytuacji, gdy podejrzany podczas pobytu w Areszcie Śledczym w C. dopuścił się próby samobójczej, na co wpłynął fakt zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania.

Zarzucił również błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu, że odpowiadający z wolnej stopy podejrzany mógłby wpływać na treść zeznań pokrzywdzonego lub świadków czy też współpodejrzanych, podczas gdy osoby te zostały już przesłuchane w toku postępowania przygotowawczego, w związku z czym nie ma obawy bezprawnego utrudniania postępowania karnego, uznaniu, że podejrzany nie ma miejsca stałego pobytu, podczas gdy podejrzany

zamieszkuje przy ul. (...), (...)-(...) A. i jest gotów złożyć oświadczenie, że pozostając na wolności będzie się stawał na każde wezwanie sądu.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie wobec podejrzanego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji.

Zażalenie wniósł również obrońca podejrzanego adw. T. S. zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 249 k.p.k. polegającą na przedłużeniu tymczasowego aresztowania, mimo że nie jest ono niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania oraz art. 259 § 1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego, mimo zaistnienia przesłanek określonych w tym przepisie. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców podejrzanego nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew temu, co twierdzą skarżący, w przypadku podejrzanego K. W. analiza akt sprawy nie przynosi ustaleń oraz wniosków odmiennych od poczynionych przez Sąd Okręgowy, co do istnienia przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k. oraz pozostałych przesłanek szczególnych wymienionych w zaskarżonym postanowieniu z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. stanowiących o konieczności dalszego stosowania wobec K. W. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Przede wszystkim nie można zgodzić się z tym, by brak było w przypadku podejrzanego podstawowej przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k., albowiem występuje ona

w odniesieniu do wszystkich zarzucanych mu czynów, w tym także co do zarzutu I, co niesłusznie kwestionuje skarżący.

Otóż z materiału dowodowego zgromadzonego

w sprawie niniejszej, szczegółowo wskazanego w zaskarżonym postanowieniu, w tym zwłaszcza w postaci wyjaśnień współpodejrzanego, zeznań pokrzywdzonego, który bez żadnych wątpliwości rozpoznał podejrzanego jako jednego ze sprawców dokonanego na nim rozboju oraz dowodów w postaci protokołu oględzin oraz miejsca ujawnienia pochodzących z przestępstwa przedmiotów oraz eksperymentu procesowego, jednoznacznie wynika, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez podejrzanego zarzucanego mu rozboju kwalifikowanego, stypizowanego w art. 280 § 2 k.k. W takiej sytuacji twierdzenie obrońcy, iż

w przypadku tego zarzutu brak jest owej zasadniczej przesłanki stanowiącej podstawę zastosowania jakiegokolwiek ze środków zapobiegawczych jawi się jako całkowicie dowolne i nie może wpłynąć na zmianę zaskarżonego postanowienia.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza wskazała, że sąd I instancji również trafnie wskazał na zachowaną w dalszym ciągu aktualność przesłanki szczególnej warunkującej stosowanie aresztu tymczasowego, uregulowanej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku), wskazującej na konieczność stosowania w dalszym ciągu najsurowszego ze środków zapobiegawczych, mającego izolacyjny charakter. W przedmiotowej sprawie biorąc pod uwagę charakter i rodzaj zarzucanego podejrzanemu czynu z art. 280 § 2 k.k., w powiązaniu z ustawowym zagrożeniem karą której górna granica przekracza

8 lat pozbawienia wolności, rodzajem naruszonych dóbr czy wysokim stopniem jego społecznej szkodliwości, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wobec podejrzanego w razie potwierdzenia w procesie jego winy i sprawstwa zachodzi realne prawdopodobieństwo wymierzenia surowej kary.

Jak zaś wprost wynika z art. 258 § 2 k.p.k. groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania,

o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. Zachowanie to może przybrać jakąkolwiek postać, w tym także postać matactwa procesowego. I nie ma tu większego znaczenia fakt, że współpodejrzani oraz niektórzy ze świadków zostali już w sprawie przesłuchani, albowiem w każdej chwili mogą oni zmienić swoją postawę procesową, zaś waga ciężącego

na podejrzanym zarzutu oraz grożące za ten czyn konsekwencje w postaci realności grożącej surowej sankcji karnej mogłyby skłaniać go do podejmowania działań utrudniających toczące się przeciwko niemu postępowanie karne, w tym chociażby poprzez odwiedzenie obciążających go osób od zamiaru dalszego zeznawania w sprawie. Poza tym trafnie zauważył sąd I Instancji, że zarzucany czyn dokonany był wspólnie i w porozumieniu, a w swych wyjaśnieniach każdy ze współsprawców prezentuje odmienny jego przebieg, umniejszając w nim swoją rolę. Tak więc zachodzi obawa, że mogą oni chcieć ustalić wspólną wersję zdarzenia.

Ponadto w razie zastosowania nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, podejrzany obawiając się surowej kary mógłby podjąć próby destabilizowania postępowania w inny sposób, chociażby poprzez niestawianie się na wezwanie przed sądem, czy ukrywanie przed organami wymiaru sprawiedliwości, co urealnia jeszcze fakt, że podejrzany nie ma żadnych zobowiązań rodzinnych, w przeszłości przebywał w zakładzie karnym, na wolności podejmował przygodne prace, ponadto z akt sprawy wynika, że w swoim mieszkaniu przebywał sporadycznie, a przed osadzeniem zamieszkiwał u kolegi. Tak więc wskazany przez skarżącego adres zameldowania nie posiada waloru „stałego miejsca pobytu”, a zatem okoliczności te słusznie dały asumpt do stwierdzenia występowania przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając zatem w polu widzenia całością przedstawionych okoliczności w pełni uzasadniona jest potrzeba dalszego stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego K. W., celem zabezpieczenia niezakłóconego toku postępowania. Tym samym uznać trzeba, że środki zapobiegawcze łagodniejszego rodzaju proponowane przez obrońcę nie spełniłyby swej roli procesowej.

Wbrew wywodom skarżących istnieją także formalno – procesowe uwarunkowania wskazujące na konieczność dalszego stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, o jakich mowa w art. 263 § 2 k.p.k., albowiem istnieje potrzeba kontynuowania postępowania dowodowego, w tym wykonania czynności procesowych, które szczegółowo wymienione zostały w zaskarżonym postanowieniu.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził także, by w sprawie zachodziły realne okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania. Podjęta przez podejrzanego próba samobójcza nie przemawia bowiem automatycznie za koniecznością zwolnienia go z aresztu, co prowadziło do niepożądanych sytuacji w przyszłości uwzględniając, że działanie takie było intencjonalne. Nadto podejrzany jest w areszcie objęty należytą opieką medyczną ze strony służby więziennej i nic nie wskazuje na to, aby jego stan zdrowia nie pozwalał na leczenie i na pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej.

Mając na uwadze wskazane okoliczności orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o jego prawomocności oraz jego obrońcom,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 2 września 2015 roku.